

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

1

2015

39 Kč / 1,60 €

Téma:
Evangelium
a česká duše
Proč některé
sbory rostou **/12**

Heidi Bakerová:
Zázraky i v Evropě? **/18**

Mezi Bohem
a indiány
Deník misionáře **/26**

HANSI
HIRSCHMANNOVÁ

BÝVALÁ NACISTKA
MILUJE ČECHY A ŽIDY

6
Lin Buttonová v Praze
charismatická a civilní

8
„Češi jsou moji příbuzní“
M. A. Hirschmannová

12
Kdy církev potřebuje sbíječku
téma: Evangelium a česká duše

co najdete v tomto čísle

úvodník

4 Uspěli jsme?

David Novák

reportáž

6 Vnitřní uzdravení v Praze

Tomáš Coufal

rozhovor

8 Jako nacistu víte, že jste hříšník

Maria Anne
Hirschmannová

téma: Evangelium a česká duše

12 Kdy církev potřebuje sbíječku

Miloš Poborský

14 Pohoda, nebo pravda?

Justin Loy

14 Rostoucí sbory

anketa

16 Evangelizační rozhovor: Jak na to?

Jovana Chvojková

17 Duchovní můstky

Vratislav Kolinský

18 Nemusíme se snažit o něco velkého

Heidi Bakerová

můj příběh

19 Poklad v Tesku

Hanka Penkalová

19 Slovo „kdyby“ je horší než smrt

Václav Lamr

20 Teta teraz vidí mravca či pavučku...

Jana Ruščáková

20 Cysta na vaječniku

Renata

21 První modlitba

Máša Hovorková

21 Marný je tvůj sen...

Alena Damijo

nad Biblií

22 Moc povzbuzení

Martin Moldan

ze života církve

24 Lidé se budou téměř dobývat...

Petr Horáček

hudba

25 Chci lidem dávat otázky

Pavel Helan,
Lucie Šváblová

recenze

**26 David Brainerd:
mezi Bohem a indiány**

Tomáš Dittrich

z příštího čísla

■ **Dan Drápal: O co má smysl usilovat**

■ **rozhovor: John Lennox**

□ Oxfordský matematik a filozof vědy navštívil ČR

□ Trvalo stvoření opravdu šest dní?

25
Pavel Helan
iBůh: Být s Ním on-line

ŽIVOT VÍRY

ročník 26 / leden 2015

cena 39 Kč / 1,60 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich,

Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger,

Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr

Korektury: Mgr. Tomáš Coufal, Zdenka Brázdilová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8

tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923

e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz. Půlroční (239 Kč) či roční předplatné (477 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomoci on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku:

Knihkupectvo Jonatán,

Legionárska 2, 811 07 Bratislava

tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbk.sk

<http://obchod.mrp.sk/vbk>

Distribuce pro zdravotně postižené elektronicky:

Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1

tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátkit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce

je druhého dne předchozího měsíce.

Později zadané inzeráty zařadíme dle možností,

s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzerát odmítnout.

Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

možná jsi nedávno na shromáždění slyšel skvělé svědectví Martina, Jarky nebo někoho dalšího. Jarka říkala, jak se setkala se svou bývalou spolužačkou. Nejdřív se jí nechtělo mluvit o Kristu, ale nakonec se rozhodla, a kamarádka reagovala velmi pozitivně. To Martin je v evangelizaci zběhlejší, s lidmi mluví poměrně často, i díky svému zaměstnání. Zase zažil jedno ze zvláštních vedení Duchem a oslovil lidi, k nimž by se jinak evangelium dostalo jen těžko. V čem jsou pro nás taková svědectví potřebná a užitečná?

Poskytují nám povzbuzení z Božího jednání. Povzbuzují nás i v tom, že se s Bohem vyplatí žít, a vedou nás k tomu, abychom rostli ve svých obdarováních.

Taková svědectví ale tají i nebezpečí: tendenci srovnávat sebe se službou druhého (většinou při tom dopadám špatně) a chtít ji napodobovat. Obdarování, třeba to k evangelizaci, ale kopírovat nejde – buď ho máme, nebo ne. Snadno tak můžeme dělat špatné závěry: Jarka a Martin jsou nedostižní -> nikdy nic takového nedokážu -> můj život s Bohem nestojí za nic -> jsem křesťan nižší kategorie...

Kupodivu to vede k tomu, že umdlévám ve své snaze líbit se Bohu. Vzniká ve mně představa: Existuje velká služba Bohu (ta není pro mě, ale pro lidi u mikrofonu) a malá služba (ta zbývá na mě, ale není tak důležitá ani zábavná). Toto pojetí služby Bohu či poslušnosti Boha je špatné.

Pokud máš toto pojetí, říkáš si: Málo evangelizuji, měl bych evangelizovat víc. Náš život však patří Bohu jako celek. Především tohle potřebujeme prožívat a hluboce vědět. Naše evangelizace není kostlivcem ve skříni. Hodnota se tu nesmí měřit množstvím. V našem celkovém obdarování může být něco výrazně silnějšího (a v 90 procentech případů podle statistiky taky opravdu je).

Apoštol Petr svým posluchačům radil: Podle Svátého, který vás povolal, se i vy staňte svatými v celém způsobu svého života. (1P 1,15) Následování Svátého, Krista, se týká každého záhybu života, každé oblasti i každé chvíle „v celém našem způsobu života“. To je cesta, jak se ubránit nebezpečí srovnávat se s druhými a nad svým „příliš malým“ životem lámat hůl.

Evangelizace totiž není to nejdůležitější. Neexistuje významnější služba Bohu než každodenní víra v „malých“ životních situacích:

- nenechat se znechutit, že se na mě někdo zamarčil v tramvaji
- nezapsat, že jsem přišel do práce včas, když jsem přišel o tři minuty pozdě
- udělat včas něco, do čeho se mi nechce, ale o čem vím, že včasnost v této věci pomůže
- nezneužívat pracovní dobu k řešení svých soukromých věcí
- nenaštvát se na někoho, kdo mě předběhne v obchodě, ale pomodlit se za něj a v myšlenkách mu požeňnat
- reagovat vstřícně na svého nejbližšího, na manželského partnera, a to i když měl zrovna špatný den a nepřekypuje vstřícností
- nenechat se vyprovokovat domácím pubertákem k zbytečné kritice nebo k diskusi
- nepřejít se při večeři
- nebloumat, odpočinout si, podívat se na televizi, přečíst si knížku nebo noviny
- věnovat čas modlitbě nebo Bibli navzdory tomu, že v televizi jde nějaký hloupý pořad
- jít včas spát a neprobloumat půlhodinu přepínáním televizních programů ani internetem

Nesnaž se dohnat Martina

- neprosazovat sex, když se na to manželka či manžel necítí (nebo být k dispozici pro sex, když vidím, že by to druhého povzbudilo)

Omlouvám se za dílčí výběr, omezil jsem se na to, co řeším osobně. Tvrdím, že říct někomu evangelium není důležitější než nic z toho, co jsem tu vypočetl. Jde o „celý způsob života“, o každé jeho zákoutí. Když se nám nedaří tyhle malé věci, můžeme lidem říkat evangelium, ale oni nám nejspíš nebudou věřit. Martin a Jarka jsou tak efektivní nejspíš proto, že se Bohu chtějí líbit v malých věcech.

Veliké věci rostou jen z těch malých, ale u tebe to bude třeba něco úplně jiného než evangelizační rozhovor, o kterém bys mohl svědčit před shromážděním.

Když Bůh říká, abychom byli svatí jako on, nemyslí tím v první řadě na výrazné skutky – jde o „celý způsob života“. Jen takový život nás naplní. Náš život je totiž k tomu, aby byl jedinečný v každém detailu. Pokud tomu tak není, výrazné svědectví je kamufláž naší nenaplněnosti.

Jan o Ježíši a o nás napsal: Jaký je on, takový jsme i my v tomto světě. (1J 4,17a) Jsme s Kristem ztotožnění – Ježíš se dotýká každého krůčku v našem životě. Záleží mu na nás a je v tom s námi. To z Tvého malého života činí život jedinečné hodnoty. Jestli nemáš dar evangelizace, nemusíš proto mít pocit, že jsi k ničemu. Kristova přítomnost v každé Tvé záležitosti, i té nepostřehnutelně malé, Ti dává bezpečí pro současnou i pro věčnou.

Tam, ve věčnosti, se naplní Pavlův úžasný prorocký výhled: Až Otec podřídí všechno Synu, pak se i sám Syn podřídí tomu, jenž mu podřídil všechno, aby byl Bůh všechno ve všem. (1K 15,28) Jde o naplnění všech věcí, o perspektivu, kterou mají ti, kdo věří věčnému Bohu, ti, kteří věří, že svět, stvoření, dějiny i naše jednotlivé životy mají skutečný smysl.

Ano, naplní se to až ve věčnosti, ale tím, že žijeme každou chvíli pro Boha a s ním, se na tom už podílíme. Každá chvíle Tvého života je významná, protože jí můžeš potěšit a oslovit Boha a protože ji můžeš prožít s ním. Tvůj život je pro Boha i pro svět důležitý, všechno, všecičko je významné, protože to prožíváš s Bohem a Bohu. Nenech se vyřadit či vybičovat k výkonům, kterými bys chtěl přeskočit své jedinečné povolání být jako Kristus a vyměnit ho za něco viditelného, vnějšího.

Když si své jedinečnosti vážíš a nepatříš do té desetiprocentní menšiny evangelizačně obdarovaných křesťanů, občas se stane, že někomu o Kristu povíš. Bude to třeba ještě silnější svědectví, než jaké zhruba jednou za měsíc říkáš do mikrofonu Martin. Ale tady už přece nejde o to, Martina dohnat nebo se mu přiblížit. Jak úžasné je naše povolání v Ježíši Kristu a jak slavná je naše vyhlídka do budoucnosti i do věčnosti!

Uspěli jsme?

David Novák

Tento článek jsem napsal na místech, kam bych se za svého mládí nikdy nedostal: odkudsi u Madhubání. Prý je to jedno z nejchudších míst Indie a náš sbor tam staví školu a provádí misijní práci... Tak jsem tentokrát oslavil výročí sametové revoluce.

Ve dnech kolem tohoto výročí jsme se setkali s mnoha analýzami, nakolik jsme za těch 25 let svobody jako národ uspěli. O tom ale psát nechci, i když při některých komentářích se mi pění krev... ale ovládnou se. Chtěl bych se podívat na to, nakolik jsme uspěli jako evangelikální křesťané.

Někde církev roste

Nejen u nás, ale i ve světě rostou v protestantském kontextu především církve a společenství ortodoxní v učení a volnější ve formách. Jinými slovy společenství, která vyznávají Ježíše jako Božího syna, která vnímají Písmo jako měřítko

pravdy a života, která propojují křesťanskou víru s životem – tedy pro která je víra více než jen správný názor, věrouka nebo kulturní zále-

žitost. Zároveň církve, které jsou ochotny formy uctívání Boha přizpůsobovat jednak těm, kteří přicházejí z necírkvního prostředí, a jednak měnící se době.

Problém je, že to někdy v církvi vypadá opačně: lpí na formách, ale stává se liberální, co se věrouky týká, nebo jinak řečeno, relativizuje evangelium (nebo rezignuje na obojí). Z dlouhodobého hlediska je tento postoj smrtící.

Karl Barth v „Dějínách protestantské teologie 19. století“ napsal, že církev ve jménu přizpůsobení evangelia sekulárnímu (světskému) myšlení „obětovala evangelium, a tím ztratila svoje poslání“. Církev, resp. někteří teologové, v jím popisovaném kontextu měli „dobrý“ cíl, a to „vyházet“ z Písma to, co by mohlo hledající a nekřesťany pohoršit. Výsledkem byla ztráta slanosti. Slovo o pokání, hříchu, Kristově jedinečnosti totiž pohoršovat bude.

My Češi žijeme v hodně specifickém (ne)náboženském prostředí. I přes jistou averzi nekřesťanů vůči církvi některé sbory a církve za 25 let

rostly, neztrácely děti, které se narodily do věřících rodin, a skrze působení těchto společenství přicházeli mnozí lidé k poznání Krista jako osobního Spasitele. Tyto církve a sbory i díky určitým nárokům na své členy a důrazu na misi a evangelizaci někdy dostávaly nálepky fundamentalistů, pietáčů, fanaticů, naivkův atd. Ně-

Lidé nehledají „křesťanské hodnoty“, ale smysl života – a ten jim hodnoty nedají.

kdy tyto nálepky dostávaly od těch, kteří by se od nich měli spíše učit a kteří za svoji současnou existenci vděčí především státu.

Sám jsem vyrůstal v „pietáckém“ sboru CB Praha-Smíchov, ze kterého vnikly tři další velké a stabilní sbory. Kázalo se zde evangelium, potřeba znovuzrození, posvěcení... pro některé dost „černobílé“ důrazy. Výsledek byl, že přes mnoho chyb tento sbor (stejně jako další tři jeho „dětí“) přitahoval stovky hledajících, vzdělaných i méně vzdělaných, trpících i lidí na vrcholu sil.

Podobných svědectví bych mohl uvést mnohem více, a to nejen ze své denominace a sboru.

krátce

◆ **České turné Vinesongu.** Na 14 místech, od Liberce po Sušici a od Plzně po Ostravu, vystupovala britská hudební skupina Vinesong na svém loňském listopadovém turné „Láska dokáže změnit svět“. Dvě z míst byly vězňice.

K pořádání akce v jednotlivých místech se často spojilo několik církví, celkově se zapojila společenství osmi denominací (CB, BJB, ECM, KS, AC, řkc, ČCE a SCEAV). Skupina po dvou letech oprášila svoji češtinu, když s nimi celý den českou výslovnost a zpěv nacvičoval pastor KS Plzeň, hudebník a překladatel jejich písní Karel Řežábek. Podle svědectví z jednotlivých míst sály většinou přetékaly. Nejvíce lidí, 300, přišlo v Sušici.

„Navštívila jsem koncert v Liberci,“ řekla nám tajemnice pořádající organizace, KMS, Hana Pospíšilová. „Líbil se mi důraz v promluvě vedoucího skupiny Johna Watsona na odpuštění a vnitřní uzdravení i na to, že Bůh chce použít každého z přítomných k šíření své lásky.“ Watson spolu s kapelou dokázal oslovit jak křesťany, tak nevěřící. V Liberci na výzvu k přijetí Krista rea-

govalo 20 lidí z přítomných více než 200. Také na ostatních místech chtěli do vztahu s Bohem vstoupit desítky nevěřících, ve věznicích byla reakce na výzvu ještě masivnější.

◆ **Induktivní metoda funguje i v Egyptě.** V listopadu pořádala organizace Precept Ministries tři konference induktivního studia Bible v Egyptě. Dvě z nich vycházely z knihy Kay Arthurové o manželství.

„Na první konferenci přišli policisté a zjišťovali, kdo jsme a co vyučujeme,“ uvedli manželé Mia a Costel Oglicovi, kteří spolupracují také s KMS. Po konferenci je policie odvezla k výslechu. Cesta trvala téměř dvě hodiny, přitom museli několikrát přestoupit z auta do auta. „Všichni cizinci mohou v této zemi znamenat ohrožení. Řadě věcí nerozumíme, ale děkujeme Bohu, že se naši místní spolupracovníci nedali odradit,“ napsali nám Oglicovi.

Jejich vyučování podle nich v zemi s převážně muslimskou a koptskou tradicí působilo opravdu radikálně. „Sloužit v této části světa s sebou často přináší obtíže,“ uvedli. Proto jsou pro ně velkým povzbuzením proměny v myšlení účastníků. „Je skvělé, že na všechny konference přišli lidé z různých měst, vesnic, sborů a denominací. Jak krásné je sledovat, že Boží slovo lidi spojuje!“

Mnozí z účastníků byli vedoucí. „Jeden nás poprosil o modlitby, protože dva ze studentů z muslimských rodin, které vedl k obrácení, byli vyloučeni z vysoké školy. Jeho působení je sledováno bezpečnost-

ními složkami školy,“ napsali manželé Oglicovi.

Třetí konference se zabývala knihou Kay Arthurové „Filipským“, která je k dispozici i v češtině. Té se zúčastnili také vedoucí ze Súdánu. Jeden z nich uvedl, že induktivní metodu studia Písma bude dlouhodobě používat ve své službě.

◆ **Konference SŽ Brno.** V Brně se poslední listopadový víkend v prostorách místního SŽ konala konference „Tobě blíž“. Promluvil na ní Peter Čurík, Carl Gustaf Severin a Michal Vaněk ze SŽ, a Lukáš Targosz a Miro Tóth z AC Košice. Nedělní chvály vedla slovenská skupina Tretí deň. Akce měla přes 500 účastníků. Na internetu byly přístupné přímé přenosy jednotlivých shromáždění, u jednotlivých programů bylo registrováno 300–400 připojení. Zároveň probíhala i dětská konference pro více než 70 dětí.

„Akci jsme nepropagovali jako konferenci,“ řekl Životu víry pastor pořádajícího sboru SŽ Brno Michal Vaněk. „Pozvali jsme lidi, aby ty dva dny přišli hledat Boha. Atmosféra byla skvělá, celé setkání se neslo v duchu naděje.“

◆ **Běloruský vězeň v Praze.** Před rokem propuštěný běloruský vězeň svědomí Pavel Sieviaryniec 11. 12. osobně v Praze představil české vydání své knihy Miluji Bělorusko. Jedním z organizátorů setkání byla Světlana Vránová ze SŽ Pardubice, která knihu přeložila.

Devětatřicetiletý pravoslavný Sieviaryniec, spolupředseda Běloruské křes-

tánské demokracie, si odseděl tři roky po posledních prezidentských volbách (vězněn byl ale už i předtím). Je jedním z nejpoučlivějších běloruských opozičních politiků. Napsal několik knih, je členem běloruského PEN centra a držitelem několika literárních cen.

Slavnostní prezentace knihy v Domě národnostních menšin se zúčastnilo kolem sedmdesáti hostů z řad sponzorů, konzultantů, běloruské menšiny i zástupců české veřejnosti. V programu vystoupil předseda TOP 09 Karel Schwar-

zenberg, europoslanci Pavel Svoboda a Jaromír Štětina, překladatelka a další. Autor podepisoval knihy a odpovídal na řadu otázek.

◆ **ERC oslovila české politiky.** Ze svého 11. Valného shromáždění v prosinci vyzvala ERC české politiky, aby přispěli k zastavení rozpinavosti islamistů a účinně pomáhali ukončit genocidu na křesťanech prováděnou Islámským státem.

„V posledních měsících členové křesťanských církví a náboženských společenství s obavami sledují nebyvalou krutost,

Ukázalo se, že kde se lidé za evangelium nestydí, kde se nebojí měnit formy, kde počítají s nadpřirozenou mocí Božího Ducha, tam je šance na růst, a to jak růst kvalitativní (v podobě proměněného života), tak kvantitativní (v podobě nových rozhodnutí pro Krista).

Ukázalo se, že lidé hledají nikoli především „křesťanské hodnoty“, ale smysl života, který jim hodnoty samotné dát nemohou. Ten jim dá Kristus. Pokud se ale křesťanům a církvi podaří Krista a jeho obět relativizovat, je jen otázkou času, kdy církev začne stagnovat.

Hlavně nebýt fanatik

Jedna z věcí, nad kterou se někteří ušklíbali a ušklíbají, je a byl určitý radikalismus těch, kdo Krista následují. V této souvislosti si nemohu odpustit slova Francise Fukuyamy, který v knize „Konec dějin a poslední člověk“ hovoří o tom, že „lidé moderního vzdělání sedí spokojeně doma a gratulují si ke své shovívavosti a odporu k fanatismu. Nietzscheho „Zarathustra“ se k oněm průměrným obrací se slovy: „Nebo říkáte: ‚Jsme venkoncem skuteční, bez víry a bez pověry‘, tak pyšně vypínáte prsa – ach třeba, že prsou ani nemáte!“ Fukuyama dobře vystihuje postmoderního člověka (a já bych dodal i křesťana) s jeho zaklínadlem „hlavně nebýt fanatik“, které ale neznamená nic jiného než strach nést za svoje

stanovisko, postoj či názor zodpovědnost. Zarathustra tyto lidi nazývá průměrem.

Nepíšu o fanatismu, navíc v současné době nikdo nemusí pro víru riskovat život. Píšu jen, že pokud sbory či církve rostly, pak i proto, že lidé v nich nejen v Krista věřili, ale také ho následovali, a to v sobě jistou dávku radikálnosti nese.

Jdeme dál

Uspěla tedy církev za oněch 25 let? V zásadě myslím, že ano, jakkoli nepopírám mnoho chyb. Za svoji generaci (kolem padesátky) vnímám, že náš úkol byl vrhnout se bez přípravy do nových možností, které se otevřely doslova ze dne na den.

Nikdo z nás nevěděl, jak se mnoho věcí dělá, většina neuměla anglicky, vzdělání si mnozí z nás dodělávali za pochodu (pokud vůbec), byli jsme ovlivněni nejrůznějšími duchovními vlnami exportovanými ze zahraničí... Asi nemá smysl vyjmenovávat desítky evangelizací, Pochody pro Ježíše, pouliční akce, zakládání různých křesťanských služeb se sociálním zaměřením, křesťanských nakladatelství, misijních organizací, křesťanských časopisů atd. Jednalo se o často velké projekty vedené pár nadšenci – až mi z toho dnes jde mráz po zádech. Je pravda, že někdy se na toto nadšení nabalili lidé, kteří dokázali leckomu ublížit, kteří se časem ukázali jako manipulátoři a falešní učitelé, že docházelo

k různým „úletům“ atd. Přesto mnoho dobrého vydrželo a pokračuje dál.

Někdy, když přijdu na Křesťanskou konferenci, na Příhořivě nebo na jiné akce, setkávám se zde s těmi, kteří dlouhou dobu kráčeli a dodnes kráčí v čele svých sborů, církví a denominací. Vidával jsem je na různých evangelizacích hned po revoluci, na Pochodech pro Ježíše atd. Byli a jsou mi vzorem, jen si někdy uvědomím, že začínají vypadat nějak starší. Jenže pak se někdy podívám na sebe...

Proč to píšu? Oněch 25 let bylo ohromným dobrodružstvím. Bylo tolik možností, výzev a zkušeností s Božím jednáním. Jenže čas jde dál, a proto se raduji, když vidím další generaci. Generaci vzdělanější, jazykově vybavenější, schopnější, sebevědomější (mysleno v dobrém), s mnohem větším rozhledem, než jsme měli my nebo alespoň já. Generaci, která vyrůstala ve svobodné společnosti, a tedy s jinými možnostmi.

Úkol nás, kteří se pohybujeme ve druhé polovině života, je nezatrpnout, ale dát nastupující generaci prostor, varovat ji před chybami, kterých jsme se dopouštěli, a snad předat i něco z křesťanské radikálnosti vycházející z Pavlových slov „vím, komu jsem uvěřil“...

Bc. David Novák, M.Th., je členem Rady CB, kazatelem sboru CB Praha 13, předsedou ČEA a učitelem filozofie.

s níž bojovníci tzv. Islámského státu postupují proti křesťanům a jiným neislámským menšinám,“ praví se v prohlášení. „Syrští křesťané i jejich souvěrci v Iráku a Libanonu se ocitli na pokraji vyhubení. Islámský stát likviduje všechny, kdo nepatří k radikálním vyznavačům islámu. Do skupiny určené k vyhlazení patří především křesťané. Nestačí-li uprchnout z míst, která Islámský stát obsadil, jsou muži popraveni, z mladších žen se stávají sexuální otrokyně. Islamisté zahájili v okupovaných oblastech konečné řešení křesťanské otázky. ... S lítostí sledujeme nepřesvědčivá a nejednoznačná vyjádření čelných představitelů naší země vůči politickému útlaku jiných režimů a ideologií. Mrzí nás, že přestáváme být vnímáni jako země, která si uchovála cit pro bolest druhých. Proto vás jménem křesťanů sdružených v církvích ERC naléhavě žádáme, abyste ve své zahraniční politice brali větší zřetel na situaci utiskovaných a pronásledovaných, pokoušeli se ve zmíněných oblastech pomoci trpícím a při svém rozhodování se jednostranně neřídili pouze ekonomickou výhodností.“

Autoři výzvy připoujají notu vedení Evangelikálního společenství Sýrie a Libanonu, které reprezentuje všechny protestantské církve v oblasti, a uvádějí, jak se církve, které ERC v ČR zastupuje, angažují v pomoci pronásledovaným.

„Blíží se zima je hrozbou, že ti, kteří nezhubí islamisté, podlehnou nepřirozeným přírodním podmínkám,“ uvádí se ve výzvě našim politikům. „S tím naléhavějším voláním se na vás obrácíme. Z hle-

diska víry, která nás nese, víme, že odpovědnost, již v tuto chvíli nesete, je obrovská. V hodnocení vaší náročné práce nakonec nemusí hrát nejvýznamnější roli to, kolik jste splnili ze své agendy, ale to, co jste vykonali pro záchranu trpících a ohrožených na životě. Bolest lidí ve světě je veliká a my jako národ nezasloužený obdarován svobodou i prosperitou musíme, vedeni vaším příkladem, prokázat velkorysost srdcí.“

Krok ERC ukazuje pozitivní změnu v jejích důrazech. Ještě před několika lety se totiž, podobně jako její zastřešující orgán, SRC, o pronásledované křesťany nezajímala.

◆ **Pokus o televizní popravu Stanislava Grosse.** V rámci desetidílného cyklu ČT Expremiéři byl 2. 12. vyslán i dokument o Stanislavu Grossovi. Ten uvěřil v Ježíše Krista a v dubnu byla v této souvislosti v pořadu ČT 168 hodin odvysílána ukázka z dokumentu s jeho omluvou všem, kteří mu coby předsedovi vlády důvěřovali a které zklamal. Šlo předně o způsob získání peněz na koupi luxusního bytu na pražském Barrandově v roce 2005.

Cyklus vytvořilo několik začínajících dokumentaristů studujících FAMU, tento díl režíroval Jan Láta. Osobně nechápu, jak mohl pořad s tolika prvky bulváru proniknout na veřejnoprávní stanici. Autoři nechali v Praze-Holešovicích vylepit „historický“ billboard s Grossovou fotkou a s nápisem „Myslím to upřímně“. Kolemjdoucí říkali, co o bývalém předsedovi vlády soudí, a spreji psali na billboard své kome-

táře. Často šlo o vyjádření nenávisti. Záměr autora pořadu zdiskreditovat bývalého premiéra byl evidentní. Jedním z výdobytků

bulváru je natáčet i po tom, kdy respondent domluví. Kamera

na obličej Stanislava Grosse visela několikrát dlouho poté, co dokončil odpověď. Předpojaté komentáře expertů a pseudoexpertů nechávám bez poznámek.

Komentátor LN Jiří Peňás po shlédnutí pořadu napsal, že šlo o „nekonkrétní, zato efektní a působivé představení, kdy jeden sehraje roli soudce, druhý kajícíka. Stanislav Gross tuto roli ve filmu sehrál a je možné, ba osobně jsem o tom i přesvědčen, že i nyní upřímně. Věřím i jeho omluvě.“ Tolik Peňás.

Jako křesťan také Grossově omluvě věřím, ale zůstávají ve mně i otazníky. Gross uvedl, že získal 80 nebo 100 milionů z prodeje akcií byl legální. To je možné. O legitimitě však vážně pochybuji a myslím, že pro křesťana by tato otázka stranou zůstat neměla. Autoři pořadu žel nevyužili možnosti vyptat se na tuto otázku podrobněji a podivné majetkové transakce trochu prolustovat.

Pro nezaujatého diváka mohl Stanislav Gross z pořadu vyjít pozitivně. Otevřeně mluvil o své nezralosti a pokušeních moci a slávy. Poctivě přiznal, že jako politik nedělal jenom čisté věci. Kdo si vzpomíná na sebejistého mladíka z doby před 17 lety, mohl vidět, že dnes je to na první

pohled jiný člověk, člověk, který zažil těžké věci a který ze sebe přestal dělat machra. Působil jako pokorný muž, a to i díky těm neférovým dlouhým záběrům kamery. Neuhýbal pohledem, neklopil oči, trpělivě čekal, co bude dál.

◆ **Ministerstvo se snaží rozlišovat léčitele.** Ministerstvo zdravotnictví vytvořilo in květnu adresu sarlatani@mz.cz, na kterou si lidé mohou stěžovat na léčitele, ale i psát své pozitivní zkušenosti s nimi. Náměstkyně ministra zdravotnictví Lenka Teska Andrštová (ČSSD) to vysvětlovala v rozhovoru pro DV TV 12. 12. na serveru Aktualne.cz. „Šarlatán je osoba úplně jiná od léčitele,“ řekla doslova moderátorovi Martinu Veselovskému. Podle Andrštové existují i slušní léčitelé a rozdíl je jen v tom, zda se staví proti lékařské péči či nikoli.

Ministerstvo také plánuje novelu trestního zákoníku, ve kterém se chystá zakotvit trestní odpovědnost léčitelů za špatnou konzultaci. Obě iniciativy zřejmě nastartovala smrt šestiletého chlapce, jehož rodiče uposlechli léčitele, odmítli medicínskou léčbu a nyní jsou podle Andrštové souzeni za vraždu. Léčitel se ze zodpovědnosti vymanil.

Na dotaz moderátora, kolik ministerstvo od zavedení e-mailové adresy podalo trestních oznámení, Andrštová odpověděla, že žádné. Také se snaže vysvětlit, kteří léčitelé jsou dobří a kteří špatní nebo v reakci na otázku, zda by mělo být léčitelství registrovanou živností, se náměstkyně projevovala nekompetentně.